

יום ד', כ"ה בסיון תשס"ג (25 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

על מחשבות הבריטים אודות פינוי כוחותיהם מהארץ ... [המשך של אתמול]

האינטרס הבריטי הכולל נגד לחלוטין באותה עת את האינטרס הציוני. בריטניה קיבלה אז על עצמה, מטעם מעצמות המערב, את אירגון מרחב המזרח התיכון בברית צבאית ומדינית, שתפעל נגד האינטרסים של ברה"מ. על-פי הבנת ממשלת לייבור של בריטניה, אפשר היה להשתית ברית חיונית זאת רק על הסכמה איסלאמית וערבית כוללת, התואמת את השקפת העולם הדתית והלאומית של העמים השוכנים באזור. **המפעל הציוני**, לפי השקפת בריטניה, **גרם לניכור ולאיבה** מצד עמי המזרח התיכון כלפי מעצמות המערב. לכן, לא ראתה בריטניה אפשרות לשבץ אותו במערך האזורי הכולל, ואף לא לתמוך בו, כל עוד היא חותרת לקיים קונסנזוס איסלאמי-ערבי בשיתוף ובהנחיה בריטיים.

בריטניה ציפתה בבירור לכך כי מיד לאחר הפינוי תתחיל פלישה של צבאות ערביים, שיעדה יהיה **לכבוש את כל ארץ-ישראל המערבית**. אין ספק שנציגים בריטים בכירים וזוטרים כאחד אף **עודדו את ממשלות ערב השונות**, למן אוקטובר 1947, להשתתף בפלישה. לבריטים היה עניין מובהק **שישתרר אי-סדר בארץ-ישראל** לאחר פינויה, ולשם כך עשו כמיטב יכולתם לא להעביר את התפקידים השלטוניים שקיימו בידם למינהל-מעבר מטעם מועצת הבטחון של האומות המאוחדות ואף לא למוסדות הממשל והמינהל היהודיים שהיו ערוכים לקבלם, לפחות באזורים שבהם היה ליהודים רוב ברור באוכלוסיה. [מעניין להשוות עניין זה עם נסיונו כן להעביר את השליטה לערביי עזה היום. מג] הבריטים נמנעו מהעברה מסודרת זו בטענה, שלא היתה נטולה בסיס עובדתי: כיוון שהצד הערבי אינו מקבל את תכנית החלוקה של עצרת האו"ם ואינו מוכן לשתף פעולה בהגשמתה, אין בריטניה יכולה בנסיבות אלה לכפות את החלטת 29 בנובמבר '47 על כלל תושבי ארץ-ישראל.

... בין מרץ למאי 1948 הגבירו הבריטים את קצב הפינוי של כוחותיהם מארץ-ישראל המערבית, בכוונם את הפינוי במופגן באופן שיתקרר אל שני "ראשי הגשר" הבריטיים שאמורים היו להיוותר בארץ עד סוף יוני 1948 [התאריך הלועזי של אתמול, כ"ד בסיון, היה 1 ביולי]: האזור סביב **חיפה** והאזור של המחנות הצבאיים **ברפיה**. לבד משני "ראשי הגשר" האלה, הצהירו הבריטים במפורש שיחזיקו את כוחותיהם עד "הרגע האחרון" של המנדאט.

דומה שההסבר העיקרי להתנהגות הכוחות הבריטיים בתקופת הפינוי נעוץ בשאיפתם להשלים את מלאכת הפינוי בלי אבידות בנפש [של מי? מג]. מכאן נבעה הטאקטיקה של התערבות מזערית במתרחש בין ערבים ליהודים, חוץ מאזורי מפתח לקיום השלטון הבריטי וצירי התנועה החיוניים להמשך הפינוי. על כך אפשר להוסיף, שהבריטים סברו שהארץ תיכבש [ר"ל] ממילא תוך זמן קצר ע"י הצבאות הערביים הפולשים, ובהיותם משוכנעים שה"טיפול" במפעל הציוני ייעשה ע"י אחרים, לא היה להם עניין להיות מעורבים בסיוע גלוי לחיסולו או לגימודו הטראגי של היישוב היהודי בארץ-ישראל דווקא

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ"ה בסיון תשס"ג (25 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ברגע היסטורי רגיש זה, פחות מ-3 שנים לאחר סיום מלה"ע ה-II, שהביאה שואה כה
אכזרית על העם היהודי. {ההשלמה מחר} [ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל